IX kadencja

SEJM RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

KANCELARIA SEJMU
Biuro Komisji Sejmowych

PEŁNY ZAPIS PRZEBIEGU POSIEDZENIA

■ **Komisji do Spraw Petycji**
(nr 20)
z dnia 28 lipca 2020 r.

Pełny zapis przebiegu posiedzenia

Komisji do Spraw Petycji (nr 20)

28 lipca 2020 r.

Komisja do Spraw Petycji, obradująca pod przewodnictwem posła **Sławomira Jana Piechoty (KO)**, przewodniczącego Komisji, rozpatrzyła:

– odpowiedź ministra spraw wewnętrznych i administracji na dezyderat nr 15 w sprawie funkcjonowania rad seniorów w samorządzie;

– odpowiedź ministra rodziny, pracy i polityki społecznej na dezyderat nr 16 w sprawie funkcjonowania na jednej nieruchomości placówek opiekuńczo-wychowawczych i jednostek pomocy społecznej;

– petycję w sprawie zmiany ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. z 2019 r. poz. 1950) w zakresie art. 196 (BKSP-145-IX-7/19);

– petycję w sprawie zmiany ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach (Dz. U. z 2019 r. poz. 701, ze zm.) w zakresie art. 2 (BKSP-145-IX-23/19);

– petycję w sprawie zmiany ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 2115, ze zm.) poprzez umożliwienie wpisania na listę radców prawnych, bez wymogu odbycia aplikacji radcowskiej i złożenia egzaminu radcowskiego, osób, które są wpisane na listę adwokatów, ale nie wykonywały tego zawodu (BKSP-145-IX-28/19);

– petycję w sprawie zmiany art. 17 ust. 5 pkt 1 lit. a ustawy z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 2220, ze zm.) poprzez przyznanie prawa do świadczenia pielęgnacyjnego osobom z ustalonym prawem do emerytury lub renty, które sprawują opiekę nad pełnoletnim dzieckiem legitymującym się orzeczeniem o znacznym stopniu niepełnosprawności oraz niezdolnym do samodzielnej egzystencji, w zakresie różnicy pomiędzy wysokością świadczenia pielęgnacyjnego a wysokością pobieranej, niższej emerytury (BKSP-145-IX-29/19);

– projekt planu pracy Komisji do Spraw Petycji na okres od 1 sierpnia do 31 grudnia 2020 r.

W posiedzeniu udział wzięli: **Barbara Socha** podsekretarz stanu w Ministerstwie Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej wraz ze współpracownikami, **Bogusława Brzdąkiewicz** zastępca dyrektora Departamentu Gospodarki Odpadami Ministerstwa Klimatu, **Marek Wójcik** pełnomocnik zarządu Związku Miast Polskich.

W posiedzeniu udział wzięli pracownicy Kancelarii Sejmu: **Kamil Micał** i **Małgorzata Nowak** – z sekretariatu Komisji w Biurze Komunikacji Społecznej.

Przewodniczący poseł Sławomir Jan Piechota (KO):

Szanowni państwo, witam i otwieram 20., ostatnie w dniu dzisiejszym posiedzenie Komisji do Spraw Petycji. Również to posiedzenie zostało zwołane przez panią marszałek Sejmu na podstawie art. 198j ust. 2 regulaminu Sejmu. Posiedzenie będzie prowadzone z wykorzystaniem środków komunikacji elektronicznej umożliwiających porozumiewanie się na odległość. W pierwszym kroku musimy potwierdzić, że jest kworum, czyli czy jest wystarczająca liczba osób uczestniczących w posiedzeniu, abyśmy mogli prawidłowo podejmować decyzje.

Proszę wszystkich państwa o zalogowanie się do systemu, czyli naciśnięcie dowolnego klawisza w układzie głosowań. W ten sposób ustalimy, ilu posłów uczestniczy w posiedzeniu. Proszę o podanie wyniku. Dziękuję bardzo. Swój udział potwierdziło 12 posłów, a zatem stwierdzam kworum wymagane do prawidłowego, zgodnego z regulaminem prowadzenia posiedzenia.

W projekcie tego posiedzenia mamy następujące sprawy: w pkt 1 – rozpatrzenie odpowiedzi ministra spraw wewnętrznych i administracji na dezyderat nr 15 w sprawie funkcjonowania rad seniorów w samorządzie; w pkt 2 – rozpatrzenie odpowiedzi ministra rodziny, pracy i polityki społecznej na dezyderat nr 16 w sprawie funkcjonowania na jednej nieruchomości placówek opiekuńczo-wychowawczych i jednostek pomocy społecznej; w pkt 3 – rozpatrzenie petycji w sprawie zmiany ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny w zakresie art. 196; w pkt 4 – rozpatrzenie petycji w sprawie zmiany ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach w zakresie art. 2; w pkt 5 – rozpatrzenie petycji w sprawie zmiany ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych poprzez umożliwienie wpisania na listę radców prawnych, bez wymogu odbycia aplikacji radcowskiej i złożenia egzaminu radcowskiego, osób, które są wpisane na listę adwokatów, ale nie wykonywały tego zawodu; w pkt 6 – rozpatrzenie petycji w sprawie zmiany art. 17 ust. 5 pkt 1 lit. a ustawy z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych poprzez przyznanie prawa do świadczenia pielęgnacyjnego osobom z ustalonym prawem do emerytury lub renty, które sprawują opiekę nad pełnoletnim dzieckiem legitymującym się orzeczeniem o znacznym stopniu niepełnosprawności oraz niezdolnym do samodzielnej egzystencji, w zakresie różnicy pomiędzy wysokością świadczenia pielęgnacyjnego a wysokością pobieranej, niższej emerytury i w pkt 7 – rozpatrzenie projektu planu pracy naszej Komisji w drugim półroczu tego roku.

Czy wobec takiej propozycji porządku posiedzenia są uwagi? Nie słyszę. Uznaję, że porządek posiedzenia został przyjęty. Przystępujemy zatem do jego realizacji. Bardzo proszę przedstawiciela ministra spraw wewnętrznych i administracji o przedstawienie odpowiedzi na dezyderat nr 15 w sprawie funkcjonowania rad seniorów w samorządzie. Jest przedstawiciel ministra spraw wewnętrznych i administracji? Niestety, nie ma.

Szanowni państwo, petycję referowała pani poseł Anna Wasilewska. Bardzo proszę zatem panią poseł o przedstawienie stanowiska.

Poseł Anna Wasilewska (KO):

Dziękuję bardzo. Panie przewodniczący, szanowni państwo, z odpowiedzi na dezyderat wynika, że w przypadku wniesienia projektu ustawy o tworzeniu rad seniorów na poziomie samorządów województwa ministerstwo sprzeciwu wnosiło nie będzie. Jednocześnie w odpowiedzi na dezyderat Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji napisało: „Obecnie nie są prowadzone prace legislacyjne dotyczące ww. zagadnień”. I dalej, w trzecim akapicie: „Należy wspomnieć, że na stronie internetowej Sejmu RP, według stanu na dzień 10 lutego 2020 r., znajduje się informacja o wniesionym przez grupę posłów projekcie ustawy o zmianie ustawy o samorządzie gminnym, ustawy o samorządzie powiatowym oraz ustawy o samorządzie województwa. Ten projekt ustawy reguluje tworzenie i funkcjonowanie, w tym także kwestie finansowania, rad seniorów na poziomie gmin, powiatów i województw. W dniu 31 stycznia 2020 r. projekt został skierowany do opinii organizacji samorządowych”.

Znam ten projekt doskonale, bo byłam jedną z posłanek, które ten projekt wnosiły do marszałka Sejmu. Projekt powstał po wielu rozmowach i konsultacjach z radami seniorów już istniejącymi. Tak więc projekt jest przed pierwszym czytaniem i został

skierowany do konsultacji, ale na stronie Sejmu nie ma żadnych odpowiedzi w ramach konsultacji, więc on jest w Sejmie przed pierwszym czytaniem.

Przewodniczący poseł Sławomir Jan Piechota (KO):

Pani poseł, jaka jest rekomendacja? Czy te projekty obejmują postulaty zawarte w petycji?

Poseł Anna Wasilewska (KO):

Tak, ten projekt, który wniosła grupa posłów, obejmuje. Jak wspomniałam, te kwestie były dyskutowane, konsultowane z radami seniorów i wszystkie ich propozycje są ujęte w tym projekcie.

Przewodniczący poseł Sławomir Jan Piechota (KO):

Ministerstwo potwierdza, że…

Poseł Anna Wasilewska (KO):

…że jest przed pierwszym czytaniem i że poszło to do konsultacji. Ale – jak mówię – żadnych opinii na stronie ministerstwa nie ma. I kolejna rzecz – ministerstwo nie wyraża sprzeciwu, żeby taki projekt dalej procedować.

Przewodniczący poseł Sławomir Jan Piechota (KO):

Dziękuję bardzo. Myślę, że w tej sytuacji należy rekomendować przyjęcie odpowiedzi ministra spraw wewnętrznych i administracji na dezyderat nr 15 w sprawie funkcjonowania rad seniorów w samorządzie.

Poseł Anna Wasilewska (KO):

Tak, oczywiście.

Przewodniczący poseł Sławomir Jan Piechota (KO):

Czy ktoś z państwa chciałby zabrać głos w tej sprawie? Nie słyszę. Zatem uznaję, że Komisja podjęła decyzję zgodną z rekomendacją, a zatem przyjęła odpowiedź.

W punkcie drugim mamy odpowiedź ministra rodziny, pracy i polityki społecznej na dezyderat nr 16 w sprawie funkcjonowania na jednej nieruchomości placówek opiekuńczo-wychowawczych i jednostek pomocy społecznej. Czy jest przedstawiciel ministra rodziny, pracy i polityki społecznej, który przedstawiłby odpowiedź? Nie widzę.

Szanowni państwo, to ja referowałem tę petycję i w związku z odpowiedzią chciałbym wskazać, że występuje oczywista rozbieżność między praktyką a sztywnym przepisem prawa obowiązującym od 1 stycznia. Jest co najmniej kilka sytuacji w Polsce, w których na jednej nieruchomości prowadzone są oba te rodzaje działalności. Przy czym nikt nie ma zastrzeżeń, że one są prowadzone prawidłowo, zgodnie z dobrem zarówno seniorów, jak i dzieci. Przesłanki, które leżały u podstaw wprowadzenia tego przepisu, tych akurat nieruchomości nie dotyczą.

Mamy też tu dosyć dziwną sytuację starego mechanizmu, który, wydawało się, odszedł bezpowrotnie z dawnymi czasami, a mianowicie rodzaj prawa powielaczowego. Mamy bowiem ustawę, która zakazuje funkcjonowania takich placówek na jednej nieruchomości, ale też krótko przed wejściem w życie tej ustawy minister rodziny, pracy i polityki społecznej skierował pismo do wojewodów, by podchodzili elastycznie. Czyli tam, gdzie nie ma naruszenia dobra pensjonariuszy – czy to seniorów, czy dzieci – żeby jednak akceptowali dalsze ich funkcjonowanie. Prowadzący takie placówki mają oczywisty niepokój, że któregoś dnia kontrolerzy mogą to zakwestionować, bo skoro przepis ustawowy jest jednoznaczny, to dlaczego praktyka jest sprzeczna z tym przepisem.

W tej sytuacji uważam, że skoro ministerstwo dostrzega, że są takie sytuacje, to należy do ustawy wprowadzić mechanizm, który pozwala wojewodom potwierdzić, że w konkretnej sytuacji nie ma przeszkód, by nadal na jednej nieruchomości funkcjonowały oba te rodzaje działalności. Tym bardziej że prowadzący taką działalność wskazują, że niektórzy poszli drogą fikcyjną, czyli udają podziały nieruchomości, przeprowadzają jakieś biurokratyczne, kosztowne procedury, chociaż de facto nadal obie te placówki funkcjonują obok siebie.

Mamy taką sytuację, o której rozmawialiśmy z panem wiceprzewodniczącym Jackiem Światem, we Wrocławiu, gdzie na pięknej, starej nieruchomości, która na początku XX wieku została stworzona na potrzeby weteranów wojennych, funkcjonuje dzisiaj

ośrodek dla osób niepełnosprawnych, w tym dla seniorów i dla dzieci, a obok tego funkcjonują placówki opiekuńcze dla dzieci. I prowadzący to – Fundacja Ewangelickie Centrum Diakonii i Edukacji im. ks. Marcina Lutra – mówią, że byłoby absurdalne, gdyby mieli teraz przeprowadzać takie fikcyjne podziały i udawać, że to dzielą. Zwłaszcza że ci ludzie wspólnie przeżywają wiele świąt czy festynów i to jest naturalne, że ci seniorzy i dzieci znakomicie się uzupełniają.

W tej sytuacji proponuję, aby Komisja, zgodnie z naszymi wcześniejszymi dyskusjami, wystąpiła z inicjatywą ustawodawczą uzupełniającą ustawę o taką właśnie możliwość, w której wojewoda będzie potwierdzał, że w konkretnej sytuacji istnieje możliwość dalszego funkcjonowania obu takich placówek na terenie jednej nieruchomości.

Czy ktoś z państwa wobec takiej rekomendacji ma uwagi? Bardzo proszę, pan Marek Wójcik, Związek Miast Polskich.

Przedstawiciel Związku Miast Polskich Marek Wójcik:

Panie przewodniczący, Wysoka Komisjo, szanowni państwo, chcę w pełni poprzeć ten wniosek. Byłoby to spełnienie postulatu, który organizacje pozarządowe składały od wielu, wielu miesięcy, przy okazji nowelizacji tych przepisów. Bardzo dziękujemy za tę inicjatywę. Będziemy wdzięczni za jej szybkie przeprowadzenie. Dziękuję.

Przewodniczący poseł Sławomir Jan Piechota (KO):

Dziękuję. Tak jak dyskutowaliśmy poprzednio na posiedzeniu Komisji, inicjatywa jest stosunkowo prosta i oczywista. Czy wobec takiej rekomendacji są zastrzeżenia? Nie słyszę. A zatem uznaję, że Komisja podjęła decyzję o wystąpieniu z inicjatywą ustawodawczą w sprawie objętej dezyderatem nr 16 skierowanym do ministra rodziny, pracy i polityki społecznej w sprawie funkcjonowania na jednej nieruchomości placówek opiekuńczo-wychowawczych i jednostek pomocy społecznej.

Odpowiedź przyjmujemy i na podstawie tej odpowiedzi podejmujemy taką decyzję. Bardzo dziękuję za czujność. Sekretariat Komisji jak zawsze wykazuje swoją staranność i niezbędność dla prawidłowego funkcjonowania naszej Komisji – co zostało tym samym elektronicznie zaprotokołowane.

Szanowni państwo, w kolejnym punkcie bardzo proszę pana posła Marcina Duszka o przedstawienie petycji w sprawie zmiany ustawy z 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny w zakresie art. 196.

Poseł Marcin Duszek (PiS):

Szanowny panie przewodniczący, szanowna Komisjo, przedmiotem petycji jest szereg żądań dotyczących typu czynu zabronionego z art. 196 Kodeksu karnego – przestępstwo znieważenia uczuć religijnych. Wnioskodawca domaga się uchylenia przepisu art. 196 k.k., ewentualnie zmiany brzmienia art. 196 k.k. zgodnie z zawartymi w petycji założeniami. Petycja mieści się w zakresie zadań i kompetencji Sejmu. Petycja spełnia wymogi formalne.

Typ czynu zabronionego z art. 196 k.k. polega na obrazie uczuć religijnych innych osób poprzez publiczne znieważenie przedmiotu czci religijnej lub miejsca przeznaczonego do publicznego wykonywania obrzędów religijnych. Wnosząca petycję nie przedstawiła przekonującego uzasadnienia, które miałoby przemawiać za zasadnością rezygnacji z prawnokarnej ochrony uczuć religijnych innych osób.

Petycja zawiera alternatywne żądanie zakładające nowelizację art. 196 k.k. Proponowana przez wnoszącą petycję zmiana na charakter pozorny i nie wpłynie na kształt normatywny art. 196 k.k. Wnosząca petycję domaga się zobiektyzowania przesłanek, od których zaistnienia zależeć ma możliwość pociągnięcia do odpowiedzialności karnej sprawcy przestępstwa z art. 196 k.k. To oczekiwanie jest już w zasadzie zrealizowane na gruncie obowiązującego stanu prawnego.

Reasumując, można przyjąć, że w obecnym stanie prawnym realizowane jest oczekiwanie wnoszącej petycję, aby waga czynu znieważenia z art. 196 k.k. przekładała się na surowość wymierzonej sankcji. Dziękuję.

Przewodniczący poseł Sławomir Jan Piechota (KO):

Dziękuję bardzo. Kto z państwa chciałby zabrać głos w tej sprawie? Nie widzę, a zatem – jak rozumiem – rekomendacja brzmi, by nie uwzględnić żądania będącego przedmiotem tej petycji, tak?

Poseł Marcin Duszek (PiS):

Tak jest, panie przewodniczący.

Przewodniczący poseł Sławomir Jan Piechota (KO):

Dziękuję. Czy wobec takiej rekomendacji są uwagi? Nie słyszę. Zatem uznaję, że Komisja podjęła decyzję o nieuwzględnieniu żądania zawartego w petycji przedstawionej przez pana posła.

Kolejna petycja. Tu także pan poseł Marcin Duszek jest referentem. Petycja dotyczy zmiany ustawy z 14 grudnia 2012 r. o odpadach w zakresie art. 2. Bardzo proszę.

Poseł Marcin Duszek (PiS):

Szanowny panie przewodniczący, szanowna Komisjo, przedmiotem petycji jest żądanie nowelizacji ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach poprzez dodanie do art. 2 ustawy pkt 10a, zgodnie z którym przepisów ustawy o odpadach nie będzie się stosowało w stosunku do zwłok ludzi w fazie prenatalnej. Petycja mieści się w zakresie zadań i kompetencji Sejmu. Petycja spełnia wymogi formalne.

Autor petycji postuluje dodanie przepisu wyłączającego stosowanie ustawy o odpadach w stosunku do zwłok ludzi w fazie prenatalnej. Podnosi on, że zwłoki pochodzące z aborcji podlegają takiej samej utylizacji jak odpady medyczne. Autor petycji proponuje, aby zwłoki te grzebano w masowych mogiłach dzieci nienarodzonych.

Zgodnie z obowiązującym ustawodawstwem definicję „zwłok” zawarto w § 2 rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 7 grudnia 2001 r. w sprawie postępowania ze zwłokami i szczątkami ludzkimi, zgodnie z którym „za zwłoki uważa się ciała osób zmarłych i dzieci martwo urodzonych, bez względu na czas trwania ciąży”. Należy podkreślić, że przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, tj. przed 2002 r., dzieci, które urodziły się martwe, były przez prawo określane jako „szczątki”, w konsekwencji czego traktowano je na równi z „częściami ciała odłączonymi od całości”, czyli spopielano jako odpady medyczne. Zgodnie z załącznikiem nr 1 do rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 9 listopada 2015 r. w sprawie rodzajów, zakresu i wzorów dokumentacji medycznej oraz sposobu jej przetwarzania „urodzeniem martwym określa się całkowite wydalenie lub wydobycie z ustroju matki płodu, o ile nastąpiło po upływie 22. tygodnia ciąży, który po takim wydaleniu lub wydobyciu nie oddycha ani nie wykazuje żadnego innego znaku życia, jak czynność serca, tętnienie pępowiny lub wyraźne skurcze mięśni zależnych od woli”. Poronieniem zaś, na mocy tego rozporządzenia, określa się „wydalenie lub wydobycie z ustroju matki płodu, który nie oddycha ani nie wykazuje żadnego innego znaku życia, jak czynność serca, tętnienie pępowiny lub wyraźne skurcze mięśni zależnych od woli, o ile nastąpiło to przed upływem 22. tygodnia ciąży”.

W art. 10 ust. 1 ustawy o cmentarzach został określony krąg uprawnionych do pochowania zwłok ludzkich. Dodać należy, że zgodnie z § 7 rozporządzenia o zwłokach na wniosek osób uprawnionych zwłoki te mogą być spopielone przez zakłady opieki zdrowotnej dysponujące odpowiednimi urządzeniami do tego celu. W przypadku pozostawienia zwłok w szpitalach, do czego najczęściej dochodzi w przypadku aborcji, prawo przewiduje dwie możliwości. Pierwszą z możliwości jest przekazanie zwłok do celów dydaktycznych i naukowych uczelni medycznej lub innej uczelni prowadzącej działalność dydaktyczną i naukową w zakresie nauk medycznych. W przypadku gdy zwłoki nie zostaną pochowane albo przekazane uczelni, zgodnie z art. 10 ust. 3 ustawy o cmentarzach zwłoki te zostają pogrzebane przez gminę właściwą ze względu na miejsce zgonu. Organizacja pogrzebu jest zadaniem własnym gminy. Z uwagi na to, że ustawodawca w art. 10 ust. 1 ustawy o cmentarzach prawo pochowania zwłok przyznał także osobom, które do tego dobrowolnie się zobowiążą, zdarza się, że grzebania zwłok nienarodzonych dokonują szpitale bądź organizacje społeczne.

Odpowiadając na postulat autora petycji o mogiłach zbiorowych, stwierdzić należy, że pochówki takie są już dokonywane. Dziękuję bardzo.

Przewodniczący poseł Sławomir Jan Piechota (KO):

Dziękuję. Czy ktoś z państwa chciałby zabrać głos w tej sprawie? Bardzo proszę, pani.

Zastępca dyrektora Departamentu Gospodarki Odpadami Ministerstwa Klimatu Bogusława Brzdąkiewicz:

Dzień dobry. Dziękuję, panie przewodniczący. Bogusława Brzdąkiewicz, zastępca dyrektora Departamentu Gospodarki Odpadami Ministerstwa Klimatu.

Chciałam tylko powiedzieć, że przychylam się do opinii BAS, że ustawa o odpadach nie znajduje tutaj zastosowania, bo faktycznie rozporządzenie ministra zdrowia już to reguluje. Zwłoki takich dzieci nie są uznawane za odpady i tutaj nie ma potrzeby ani uzasadnienia, aby tę ustawę zmieniać. Dziękuję bardzo.

Przewodniczący poseł Sławomir Jan Piechota (KO):

Dziękuję bardzo. Czy ktoś z państwa chciałby zabrać głos w tej sprawie? Nie słyszę. Zatem – jak rozumiem – jest rekomendacja o nieuwzględnienie żądania będącego przedmiotem petycji.

Poseł Marcin Duszek (PiS):

Tak jest, panie przewodniczący.

Przewodniczący poseł Sławomir Jan Piechota (KO):

Dziękuję. Czy wobec takiej rekomendacji są uwagi? Nie słyszę. Zatem uznaję, że Komisja podjęła taką decyzję.

Przechodzimy do kolejnej petycji. Ponownie proszę pana posła Marcina Duszka o jej przedstawienie. Petycja dotyczy zmiany ustawy z 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych poprzez umożliwienie wpisania na listę radców prawnych, bez wymogu odbycia aplikacji radcowskiej i złożenia egzaminu radcowskiego, osób, które są wpisane na listę adwokatów, ale nie wykonywały tego zawodu.

Poseł Marcin Duszek (PiS):

Szanowny panie przewodniczący, szanowni państwo, przedmiotem petycji jest żądanie zmian art. 25 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych. Zgodnie z przedstawioną propozycją wymogu odbycia aplikacji radcowskiej i złożenia egzaminu radcowskiego nie stosuje się do osób, które zajmowały stanowisko sędziego, prokuratora lub są wpisane na listę adwokatów, lub wykonywały zawód notariusza.

Składający petycję wskazuje, że wielu aplikantów adwokackich przed rozpoczęciem aplikacji lub w jej trakcie podejmuje zatrudnienie w ramach stosunku pracy w prywatnych spółkach lub urzędach państwowych. Po ukończeniu aplikacji, zdaniu egzaminu adwokackiego i wpisie na listę adwokatów osoby te, chcąc nadal pracować w tej samej spółce lub urzędzie, znajdują się w swoistej pułapce – jak określa to autor petycji. Pozostając w stosunku pracy, nie mogą rozpocząć wykonywania zawodu adwokata, jednocześnie nie mogą zostać wpisani na listę radców prawnych, bo wymogiem koniecznym do wpisania na listę radców prawnych z art. 25 ust. 1 pkt 3 ustawy o radcach prawnych jest wykonywanie zawodu adwokata. Ponadto w ocenie autora petycji aplikacja i egzamin radcowski nie różnią się niczym od aplikacji i egzaminu adwokackiego. Petycja spełnia wymogi formalne, mieści się również w zakresie zadań i kompetencji Sejmu. Dziękuję.

Przewodniczący poseł Sławomir Jan Piechota (KO):

Dziękuję. Czy ktoś z państwa chciałby zabrać głos w tej sprawie? Nie słyszę. Panie pośle, a jaka jest rekomendacja?

Poseł Marcin Duszek (PiS):

Panie przewodniczący, podjęcie wybiórczych prac legislacyjnych w tej materii wydaje się niecelowe. Zatem wnoszę o nieuwzględnienie żądania będącego przedmiotem petycji.

Przewodniczący poseł Sławomir Jan Piechota (KO):

Jest zatem rekomendacja, aby nie uwzględnić żądania będącego przedmiotem przedstawione petycji. Czy wobec takiej rekomendacji są uwagi? Nie słyszę. Zatem uznaję, że Komisja podjęła taką decyzję.

Przechodzimy do kolejnej sprawy. Petycja w sprawie zmiany art. 17 ust. 5 pkt 1 lit. a ustawy z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych poprzez przyznanie prawa do świadczenia pielęgnacyjnego osobom z ustalonym prawem do emerytury lub renty, które sprawują opiekę nad pełnoletnim dzieckiem legitymującym się orzeczeniem o znacznym stopniu niepełnosprawności oraz niezdolnym do samodzielnej egzystencji, w zakresie różnicy pomiędzy wysokością świadczenia pielęgnacyjnego a wysokością pobieranej, niższej emerytury. Bardzo proszę pana posła Marcina Duszka o przestawienie petycji.

Poseł Marcin Duszek (PiS):

Panie przewodniczący, szanowna Komisjo, przedmiotem petycji w sprawie ustawy z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych jest żądanie podjęcia inicjatywy ustawodawczej w zakresie objęcia prawem do świadczenia pielęgnacyjnego także osób z ustalonym prawem do emerytury lub renty, które sprawują opiekę nad pełnoletnim dzieckiem legitymującym się orzeczeniem o znacznym stopniu niepełnosprawności oraz niezdolnym do samodzielnej egzystencji. Petycja ta mieści się w zakresie zadań i kompetencji Sejmu. Petycja spełnia wymogi formalne.

W uzasadnieniu do petycji wskazano, że petycja ma na celu naprawę sytuacji prawnej, która pozbawia w całości prawa do świadczenia pielęgnacyjnego osoby mające prawo do emerytury lub renty w wysokości niższej niż to świadczenie. Osobom opiekującym się niepełnosprawnymi dziećmi przysługują różnego rodzaju świadczenia pochodzące z odrębnych systemów. Mogą to być świadczenia emerytalne z systemu ubezpieczeń społecznych lub świadczenia z systemu pomocy społecznej. Na podstawie ustawy o świadczeniach rodzinnych świadczenie pielęgnacyjne przysługuje określonym w ustawie osobom, jeżeli nie podejmują lub rezygnują z zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej w celu sprawowania opieki nad osobą legitymującą się orzeczeniem o niepełnosprawności.

Ustawodawca przewidział określone warunki ograniczające prawo do świadczenia pielęgnacyjnego. W ustawie wskazano, że nie przysługuje ono, jeżeli osoba sprawująca opiekę ma ustalone prawo do emerytury. Dziękuję bardzo.

Przewodniczący poseł Sławomir Jan Piechota (KO):

Dziękuję. Bardzo proszę, kto z państwa chciałby zabrać głos w tej sprawie? Czy przedstawiciele ministra rodziny zechcą się odnieść? Bardzo proszę.

Podsekretarz stanu w Ministerstwie Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej Barbara Socha:

Dzień dobry państwu. Barbara Socha, podsekretarz stanu w Ministerstwie Rodziny.

Przewodniczący poseł Sławomir Jan Piechota (KO):

Dzień dobry, pani minister.

Podsekretarz stanu w Ministerstwie Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej Barbara Socha:

Panie przewodniczący, szanowna Komisjo, oczywiście temat jest znany i jesteśmy na takim etapie, że bez koniecznej do przeprowadzenia reformy orzecznictwa nie jesteśmy w stanie zrealizować tego, co jest zapisane w wyroku Trybunału Konstytucyjnego. Prace nad reformą orzecznictwa toczą się w ministerstwie. Mam nadzieję, że będą postępowały szybko. Dziękuję bardzo.

Przewodniczący poseł Sławomir Jan Piechota (KO):

Dziękuję. Czy ktoś z państwa chciałby zabrać głos w tej sprawie? To ja dołączę. Problem tego orzecznictwa ciąży dość długo. Terminy, które były pierwotnie planowane, dawno minęły. Jak długo możemy odkładać decyzję w tej spawie? Zwłaszcza że tu chodzi o sytuację osób w analogicznej sytuacji – opiekunów osób niepełnosprawnych. I nie chodzi o nic innego ponad zrównanie z świadczeniem pielęgnacyjnym. Tak jak wskazano w petycji, dzisiaj podstawą świadczeń dla tych opiekunów są bardzo różne przepisy. To są często tzw. wcześniejsze emerytury – wcześniejsze ze względu na opiekę nad niepełnosprawnym dzieckiem. Te emerytury wynoszą kilkaset złotych, co w porównaniu ze świadczeniem pielęgnacyjnym stanowi dość znaczną różnicę.

Mam propozycję – bo w moim przekonaniu nie jesteśmy w stanie tego ustalić na posiedzeniu Komisji – żeby Komisja wystąpiła z dezyderatem do ministra rodziny, żeby określić harmonogram tych prac i najważniejsze kwestie, które będą uregulowane. I na ile też są to różne świadczenia, żeby je zebrać. Bo osoby z różnych grup zwracają się do nas o weryfikację tych ich świadczeń. Myślę, że minister rodziny mógłby dokonać takiej poszerzonej analizy i wskazać, w jakim kierunku pójdą zmiany i w jakim czasie można tych zmian oczekiwać.

Czy ktoś z państwa chciałby coś dodać? Nie widzę. Czy pani minister chciałaby się jakoś odnieść? Nie. Panie pośle, bardzo proszę o konkluzję i rekomendację.

Poseł Marcin Duszek (PiS):

Przychylam się do głosu pana przewodniczącego o wystąpienie z dezyderatem do ministra rodziny, pracy i polityki społecznej.

Przewodniczący poseł Sławomir Jan Piechota (KO):

Dziękuję. Czy są uwagi wobec rekomendacji wystąpienia w tej sprawie z dezyderatem do ministra rodziny, pracy i polityki społecznej? Nie słyszę. A zatem uznaję, że Komisja podjęła taką decyzję.

I ostatni punkt naszego dzisiejszego posiedzenia, czyli projekt pracy Komisji w okresie od 1 sierpnia do 31 grudnia 2020 r. Projekt państwo otrzymaliście, zostały w nim wymienione petycje, które już wpłynęły do Komisji. Częściowo posłowie się zgłosili, a częściowo wpisywaliśmy posłów według kolejności – tak by wszystkie petycje zostały objęte pracami. Należy się jednak liczyć z tym, że będą kolejne petycje, że petycji nam przybędzie, a powstało już trochę zaległości. Jest to zatem plan wstępny, a nie plan ostateczny. Zapewne będziemy mieli dużo więcej pracy.

Czy w sprawie projektu planu pracy ktoś z państwa chciałby zabrać głos? Nie widzę. Czy są uwagi do planu pracy? Nie słyszę. Zatem uznaję, że Komisja przyjęła plan pracy na okres od 1 sierpnia do 31 grudnia 2020 r.

Szanowni państwo, wszystkim bardzo dziękuję za udział w tym dwudniowym maratonie posiedzeń, w tym dwudniowym maratonie petycyjnym. Udało się nam wiele zrobić, ale wiemy – sekretariat wie najlepiej – jak wiele spraw czeka na rozpatrzenie. Będziemy zatem planować kolejne posiedzenia Komisji, uwzględniając oczywiście sytuację epidemiczną i bezpieczeństwo takich posiedzeń.

Jeszcze raz dziękuję. Życzę państwu zdrowia i obyśmy się w zdrowiu spotkali kolejny raz. Zamykam posiedzenie Komisji. Dziękuję bardzo.